

CAGDAS 1985

"Çağdaş1985" Mine Sanat Galerisi' nin Sanat Postasıdır, Para ile Satılmaz / "Contemporary1985" The Free Of Charge Art Magazine published by Mine Art Gallery SAYI: 2/ KASIM-ARALIK 2011 / ISSUE: 2 /NOVEMBER-DECEMBER 2011

D Ö N E M L E R P H A S E S

H. A V N İ Ö Z T O P Ç U

14 Kasım 2011-8 Ocak 2012
MİNE SANAT GALERİSİ NİŞANTAŞI

14 November 2011-8 January 2012
MİNE ART GALLERY NİŞANTAŞI

Editor'ün Bakışı

O içimizden biriydi, ama muhtemelen aramızdaki en yaratıcı düşünen ve fikirlerini en hızlı şekilde uygulayabilendi. Kısa süre önce kaybettik bu “sanatçıyı”; adı Steve Jobs idi ve hepimize ilham verdi. Teknoloji ve sosyal medya hayatımızı büyük bir tempoyla yönlendirirken sanatçıların küresel zekası ve internet gibi işleyen bağlantılar kurabilme kapasiteleri de dönüşerek geliyor. Bazıları lokal değerlerle küresel gerçekleri birbiriyle eşleştirirken diğerleri tamamen genel bakışta yorum getiriyor. Herşey bir yana, Teknoloji tüm sanatçıların bugüne kadar olası olmayanları yapabilmesine fırsat veriyor. Steve Jobs bu noktada yaptığı projelerin “özel bir tat” içermesine dikkat etmesiyle biliniyordu. Projelerin “tadı olması” onun için çok kritik bir unsuru. Sanatçının estetik anlayışına bu metafora yaklaşıyordu. Steve Jobs’ın iş yaşamını inceleyenler görüyorlar ki o çok ciddi iş hayatı aslında sanatın dokunuşunu işine dahil edebilen Steve Jobs gibiler tarafından yönlendirilebiliyor ve derin başarı öyküleri bu yaklaşımdan doğuyor. Her şeyin kopyalandığı günümüzde sanatsal dokunuşla üretilenler diğerlerinden ayrılıyor ve değeri temsil edebiliyor.

Editor's view

The great creative among us has passed away recently. We owe him a lot in terms of creative power and artistic view that he brought into technology; it was the great Steve Jobs of Apple who has been a great inspiration to all of us. That is to say, Technology and Social media has become so prevalent in our day-to-day lives lately, both for personal and professional reasons, and it is just so integrated into our relationships today. People really have an interest in seeing how it is being used creatively by artists. When artists use social media they are working in a medium of our time. They pose really interesting questions about the nature of communication, how that it evolving, how those interactions are evolving. Artists are using technology to help realize previously impossible creative visions. Contemporary art starts with the idea that our globalized world needs bringing into question, and this critical imperative should be a criterion for evaluating current works. All creativity constitutes proof of freedom. The global paradigm leads inevitably to a local definition of differences. Some artists do represent a broader, more open approach, examining how to define multiculturalism today. In fact, all positions and all means of expression are possible, providing they remain models of experience for everyone. Steve Jobs continually used the word “taste” in explaining what was ready to be manufactured at Apple. Jobs learned to think like an artist. It became the skill that separated him from other computer geniuses and business leaders. It enabled him to move out ahead of the pack, to build out of almost nothing one of the world’s largest corporations and to revolutionize modern life. We usually think of art as essentially a recreational activity: as something that stands apart from the serious business of life. But art does matter. When all is said and done, it’s the thing that makes it possible to have a world that holds together and is beautiful and makes sense.

Serkan Güleler

Sahibi: Mine Sanat Galerisi / **Genel Yayın Yönetmeni:** Mine Güleler - Nur Güleler / **Yazı İşleri Müdürü:** Serkan Güleler / **Grafik Tasarım:** Azime Sarıtoprak-Öğuz Alp Dedeoğlu / **Grafik Uygulama:** Suat Şahin / **Katkıda Bulunanlar:** Yusuf Taktak - H. Avni Öztöpcü - Coşkun Demirok / **Baskı:** Focus Basım
Mine Sanat Galerisi Asya Şubesi / Bağdat Caddesi Oğün Sok. No: 3 / B Caddebostan/İstanbul - **Tel:** 0216 385 12 03 - **web:** www.minesanat.com / e-posta: minegule-
ner@gmail.com **Mine Sanat Galerisi Avrupa Şubesi** / Dr. Müfide Küley Sok. Yasemin Apt. No: 1 D: 5 Nişantaşı/İstanbul - **Tel:** 0212 232 38 13 - **Gsm:** 0536 553 50 66

KARŞITLIK ANLARI

H. Avni Öztöpcü, Keskin Korunak, Tuval Üzeri Yağlı Boya, 92x107cm, 2011

Oğuz Alp Dedeoğlu

Mart 2011 tarihinde gerçekleştirilen H. Avni Öztöpcü'nun kişisel sergisinde siyah rengin hâkimiyetinde kendisini çok daha ön plana atan çalışmalar izlemiştik. Bu çalışmalar, “tek” nesnelere gücünü yoğun şekilde sorgulayan bir kompozisyona sahipti. Kalabalık, siyah-beyazlıkla karşıtlığı destekleyen ve belirginliğin çelişkisini içererek kavramsal bir anlatıya geçiş sağlayan bu çalışmaların yer aldığı Mart 2011 sergisinde siyah-beyaz tonların vurgu yollarına tanık olmuştuk. İçtepi ile seçimi ve sonucu beliren bu çalışmalarda “kurgusal mekân”ın kavramlarından yola çıkarak anlatıma gitmiştim. Ancak sanatçının Kasım 2011 sergisi söz konusu olduğunda, resimlerin oluşum-gelişme çerçevesinde beliren yetilerini ve bu yolla hissedilen kendine dönük bir zaman olgusunu da sergi ile birlikte düşünmemiz gerekir.

I. Zamanın, evrenin hareketlerinden en küçük olaya kadar yorumlayabileceğimiz tanımına ortaklık ettiğini hissetmemiz zor değildir. Ancak bu tanımın kendisini görünür kılmak ve yorumlamaya çalışmanın sanırım en iyi yollarından biri, zamanı olduğu gibi görmek, dolayısıyla onu kendi kendine bırakmaktır. Buradaki yalnızlaştırma, onun kendisini görünür kılarken o anın içinde kalan her şeyin de yalnızlaştığını; sadeliği ve kendisine gelen tüm etkilerden arındığını da düşünebiliriz. Böylece karşımızda zamanın yüce tanımından insanın sıradan yaşamının derinliklerine doğru üzerinde düşünölmeye müsait bir anlam yolu vardır. Bunun güncelliği ise parça haline gelen zamanın tüm gerçekliği ve katıksız her şeyi ile birlikte sabitlenmiş olmasıdır. Hepsini kendisine sabitlenmiştir. Ve kendisini yöneten düzenleyen bir etki olmadığı için ne yok olandır ne

de var olan. Süresizce kendisini ilan edebilir veya yok edebilir. Sanatçının 1985 tarihli çalışmasından 2011 tarihli çalışmalarına kadar hepsinde merkezde biçim bakımından kendisini ön plana iten bir nesneye rastlamamız resimlerin ana temasının varlığını hissettirebilir. Bir yandan bu tema, kendisini merkezde gösteren ve arkasındaki soyutlamalarla ile birlikte ifadesini anlamamızı sağlayan portre sanatının kavramsal boyutunun soyut mekân kurgusuna dönüştürülmesi olarak da algılanabilir. Yalnız yerleşkenin ortasında duran bu merkezi nesnelere kendi konumlarını dahi hiçe sayabilecek bir kurgu ile karşı karşıyadırlar. Bu kurgunun içinde mekân ve nesne birbirlerinin göstereni ve aynı zamanda bir gerilimin başat iki aktörü olarak temanın çeşitlilik sağlamasına olanak tanır.

İki dünya arasındaki en kısa bağlantı nedir? Muhtemelen birinin diğerini anımsaması.

1971 Gürcistan doğumlu Thea Djordjadze nadireler kabinesi ve yapı malzemesi marketi deposu karışımı atölyesinde oturuyor. Sanatçı olacağını her zaman biliyormuş.

14 yaşındayken bir çizim kursuna, 16 yaşında ise akademiye girmiş. (Gürcistan'da okul diploması biraz daha erken alınıyor.) Öğrenim çok gelenekselmiş: Örnek olarak Tiflis'te ardi ardına iki saat nü, iki saat ölü doğa çizim dersi ve iki saat de sanat teorisi dersi görülyormuş. Teori dersi ise aşağı yukarı 1950' lere kadar olan zamanı içermekteymiş. Yaşam Sovyetler Birliği sürdürülmekte, Matisse'e tanınmış ve kabul görmüş en modern sanatçı olarak bakılmaktaymış.

Bir ara Djordjadze arada bir adı geçen Düsseldorf Akademisi'nin varlığından haberdar olmuş. Birisı kendisine üzerinde Andy Warhol'un çektiği bir Joseph Beuys fotoğrafı olan bir posta kartı hediye etmiş. Yani modern bir ikon. Gürcistan'da sürmekte olan iç savaş, öğrenimini bitirememesine neden olmuş, kız arkadaşlarıyla Amsterdam Gerrit Rietveld Academie'sine başvurmuşlar ve kabul edilmişler. Fakat vizesi uzatılmamış ve bu arada Almanya'da Bonn kentine yerleşmiş olan ebeveynlerinin de desteğiyle kendini Düsseldorf Akademi'sinde bulmuş. Hem de tek kelime Almanca bilmeden.

Kendi söylediğine göre hiçbir dili doğru dürüst konuşamamaktaymış. Gürcücesi demode olmuş, Rusçasını uzun zamandır kullanmamış, İngilizce, Almanca ve İspanyolca'sı ise mükemmel olmaktan uzakmış. Fakat, örneğin el hareketlerinin, bakışların dili gibi birçok nonverbal dili anlamakta olduğunu söylüyor Djordjadze; ve buna anımsamanın dili de dahil belki de..?

Demek ki söz konusu iki dünya(sı) var. Birinde, yani ilkinde, uluslararası mimari Modern'i ve onun minimalist fonksiyonalizm mantrası yer alıyordu, ki o Djordjadze'nin anlatıklarına göre Gürcistan örneğinde mümkün olduğunca az malzeme kullanmak zorunluluğuna borçlu olarak bir prensip haline gelmiş, ve gene aynı nedenden üst derece bir zarafet düzeyine ulaşmış. Sanatçı o zamanlar Sovyetler Birliği'nde, Birleşik Devletler'in durumunu gözler önüne sermek gibi bir görev üstlenmiş olan 'Amerika' dergisinin modern sanat sayfasını okurmuş. Tramvay şoförü ve sütçü olarak yaşamını sürdüren ve evsiz barsız hayatını kaybeden naif otodidakt ressam Niko Pirosmani'yi beğenirmiş. Sonradan bu ressam Doğu'nun bir çeşit Henri Rousseau'su ilan edilmiş. Genç Djordjadze'de o zamanlar -tabi ki romantik bir iz düşünülerek- yazgısını gözünde bu doğrultuda canlandırmaktaymış.

Diğerinde, yani ikincisinde ise uluslararası güncel sanat ve orada varlığını sürdüren sosyal plastikçi Beuys ve Düsseldorf Akademi'sinde yer alan Gerhard Merz, Markus Lüpertz, Becher'ler, Djordjadze'nin ilk hocası ressam Dieter Krieg ve de bunlara ek olarak kendinin şimdiye dek birlikte birçok yapıtı ortaya ürettiği Rosamarie Trockel yer almaktaymış.

Djordjadze 90'lı yılların sonuna doğru, Köln'lü bu kadın sanatçının hocahğında öğrenim gördüğü sıralarda resim yapmayı bırakarak artık kendini heykele adanmış. Şimdilerde ise sergiler ardi ardına birbirini izlerken, 2012 sonuna kadar da Glasgow, Malmö, Nimes, Lund, Frankfurt, London, Leverkusen ve Rotterdam şehirlerinde hem kişisel gösterilerde yer alacak, hem de karmalara katılacak. Burada sözügeçen gösteriler yalnızca kesinleşmiş olanları. Pekiyi, gördüğü öğrenim kendine ne kazandırmış? 'Arkadaşlıklar' diye yanıtıyor bu soruyu kısaca. Çalışma tekniğini kendi kendine öğrenmiş. Makinalara

II. Beyaz üzerine yapılan 1996 tarihli "Çiçekli Merkez Krz." ve "Çiçekli Merkez Syh."

çalışmalarında biçimsel uyumsuzlukların saf alanda eritildiği görülür. Renklerin çeşitleri kullanılarak bu keskin ortamın beyaz ile örtüşmesi desteklenir. Üzerinde gerilim ve hareket halinde olup bitenlerin ne altında ne üstünde sadece boşluğun temsili olarak beyazın barışçıl bir hava kattığını hissedebiliriz. Renk alanın doldurduğu boşlukta yaşananların yansımaları elbet vardır. Renkler aracılığı ile nesnelerin belirginliği nesnelerin aracılığı ile tüm alanın belirgin durumunun sorgulanması merkezden uzama yayılan bir yaşam anı olarak görülebilir. Renk ve nesne arasındaki gerilimi sanatçının tüm resimlerinde görebileceğimiz gibi küçük boyutta çalıştığı "K.

Merkz Krz." İsimli çalışmasında da bahsettiğimiz ilişkiyi hissedebiliriz. Burada biçim saflığı ile içi içe geçmiş bunu destekleyen yine saf bir rengi mi görmeliyiz? Yoksa onun içine dâhil olmaya çalışan rengin gerilimini mi hissetmeliyiz? Burada ikinci soruya verilecek olumlu cevap birinci soruya verilecek olumlu cevaptan çok da farklı değildir.

Adeta bu resim diğer resimlerin bir habercisi gibi olarak algılanabilir. Ancak sonuç bu da değildir. Bu sadece rengin nesnenin en saf halini kendisine dâhil ederek belki de saf halin yaratabileceği huzuru sorgulamanın minimal halidir.

Yukarıda bahsettiğim farklı dönemlere ait üç çalışmasında da gördüğümüz farklı mekân kurgularında son dönem işlerde boyut ve biçimin niceliğinin artması dikkatimizi çekiyor. 2010 ve 2011 tarihli "Yüzer Korunak" ve "Keskin Korunak" isimli çalışmalarda görülebileceği gibi ikilemlerin oluşturduğu çekim alanı bu sefer genişletilmiş ve rahatlatılmıştır. Kalabalık mekânın üzerine yerleştirilen nesnelere çevresinde yaygın olan siyah beyaz tonlar taşıyan ve belki de kendisini temsil eden korunak arasındaki gerginlik burada daha açık bir şekilde dışavurulmuştur. "Çizgili Destek", "Denge", "Siyah Korunak" isimli işlerde ise nesnenin yüzleşme alanı tamamıyla siyah bırakılmıştır. Bunun an itibarıyla yaşantımıza yakın çağrışımlarla dolu bir kompozisyon olduğunu söyleyebiliriz. Merkezdeki nesnenin, kendi zamanında yaşadığı etki alanı ile birlikte bu etki altında büründüğü ifadelerin hareketi olarak algılayabileceğimiz kurgular, aynı zamanda bu resimlerin bir deneyim alanı olduğunu bize gösterir. Kendi içlerinde taşıdıkları yoğun ikilemlerin tuvalin dışına yansıyan hareketleri bu deneyimlerin izleyiciye ve buldukları mekâna geçiş sağlamalarına sebep olmaktadır. Dolayısıyla karşımızda zaman, yaşanan, yaşayan ekseninin reflekslerini gösteren psikolojik süreçlerin ağırbaşlı sunumları yer almaktadır. Belki de bu sebeple çerçeve içinde görülen nesneye çok geniş bir açıdan bakmalıyız. Yaşayan (zaten var olan) ile onunla iletişime geçtikten sonra öntümüze dikilen, dirilen, görülen olan her şey beynimizde oluşabilecek çatışmaların habercisidir. Gözlerimiz o çatışmalara bakarak görmeye başlar. "Dönemler" sergisi zamanın evrebildiği soyut görüntüler değil, anların tanıklığına her dönem en katıksız halde bakabilen portrelerin içidir.

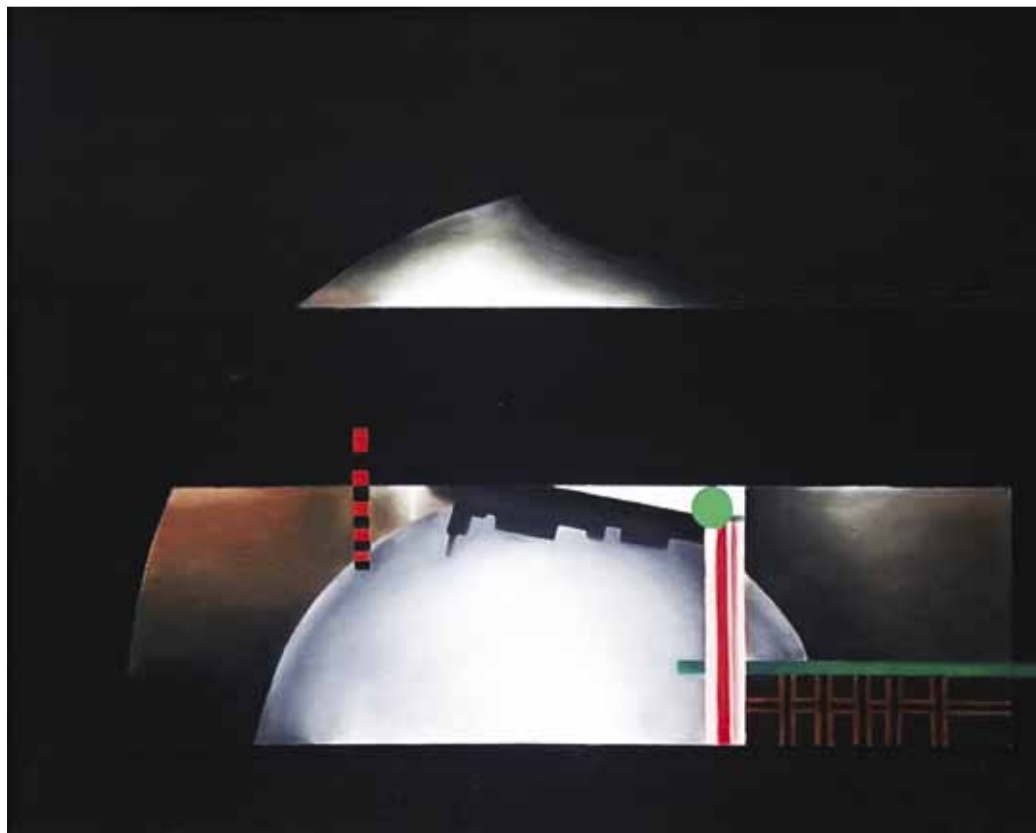
Çalışmalar içinde 1985 tarihli iki çalışmanın Mine Sanat Galerisi ile birleşme noktasını ayrıca vurgulamak gerekir. "Portre I" ve "Büyük Oylum" kendisinden sonraki çalışmaların biçim ve kavram yönünden öncülüğünü yaparken; Galeri, aynı tarihte Çağdaş Türk Sanatına katkı sunmaya başlamıştır.

H. Avni Öztöpe

H. Avni Öztöpe, Çiçekli Sütun, Tuval Üzeri Yağlı Boya, 120x97cm, 1987

H. Avni Öztöpe, Büyük Oylum, Tuval Üzeri Yağlı Boya, 65x81cm, 1985

a r - kaya d ö - nük iler- l e - mek

hayran olduğunu söylüyor. Atölyesinde bulunan gıcır gıcır bir torna makinası da gözden kaçmıyor.

Belki de Djordjadze'nin ikinci dünyasını oluşturan çalışmalarını kavrayabilmek için, onun özgeçmişini tanımakta yarar var. Bu yapıtlar bir yandan bir şeyleri anımsatırken, bunların ne oldukları ise muallakta kalmaktadır. Bu çalışmalar alçıdan, kilden, ahşaptan, seramikten, kireçten ya da kartondan yapılmış heykeller, diğer yandan da mimarinin 'Lingua franca' sını anımsatan çizgisel mobilya imaları (ya da göndermeleri-terc.-), 'display'lerden, ama bazen de kilim ve diğer tekstil ürünlerinden oluşmaktadır.

Bu çalışmalar, kritik, fragmanlar biçiminde, yıkıntılarını andırıyor, bazen bildik biçimlerin hayaletleri, sezintileri şeklinde karşımıza çıkıyorlar, bazen de sanki bir tuhaf şeyler kabinesinden (Kuriositätenkabinett) gelen parçalar, ya da sona ermiş bir kültürün kalıntılarıymış gibi bir görünüm arz ediyorlar. Ama sonuçta hep

bir göçebe karanlıklar ülkesinde, eskizler halinde, ya da neredeyse mükemmellik karşısı, orijinlerini kaybetmiş anı partikülleri olarak yerlerini alıyorlar.

Bir çok seyirci onlara elini sürmek, onları yoklamak, çekici yüzeylerine dokunmak istiyor, bazen sertçe bir tutuş, bir ince alçı tabakasının kırılmasına neden olabiliyor ve Thea Djordjadze yapıtları yerlerinde yeniden onarmak zorunda kalıyor. Bazı seyirciler ise sergi sırasında objeleri sanki yalnız yere konmuş mobilyalarıymış gibi oraya buraya

itiliyorlar. Görüldüğü kadarıyla bu objeler tüm yabancılıklarına karşın çekici, davet edici, en azından kışkırtıcı bir etkiye sahipler. Örgü tel ve alçı geleneksel heykel yapımında yardımcı malzemeyken, Djordjadze için temel yapıtaşlarını oluşturuyorlar. Tesadüfen bulunmuş şeyler ve 'ready made' ler, burjuva kültüründen alıntı olarak dallı budaklı ahşap, plastik, rulo halinde ya da katlanmış, aşağıya tersine bir sıra üzerine yayılmış, ya da alçı objelere yataklık yapan halılar da bu objelerle bütünleşmekte. Bir anlamda kullanımlarının dışına çıkartılmaktadır. Djordjadze yapıtlarını sergileनेcekleri ortamlarda, ya da müzelerde üretmekte. Bu yapıtlar aslında enstalasyonlardan oluşmakta ve mekanla iletişim kurmaktadır. Djordjadze'nin şu sıralardaki ilgi alanı ise Lina Bo Bardi'nin, Joao Batista Vilanova Artigas'ın gibi Brezilya mimarisine yoğunlaşmış durumda. Bu mimari kendi ülkesinin 'Modern' ini anımsatmakta ona. 2008 yılında, Berlin Bienali'nde, Mies Van

der Rohe'nin 'Neue Nationalgalerie'sinde yanıtıcı bir enstalasyon oluşturmuştu. Anıtsal bir mimari içerisinde, neredeyse son derece imkansız olarak görülebilecek bir sergi ortamında, mobilya izlenimini bırakan objeler ve onların arasında yer alan, yerleriyle uyumadıkları duygusunu veren, ufacık amorf heykeller. Birdenbire bir kesinti giriyor işin içine: beyaza boyanmış, kapatılmış cam, yani transparanlığı alınmış Mies van der Rohe facade'ı - ve saldırgan olmayan, fakat o kadar da etkili sanatsal bir nötralize etme jesti. Bienal çalışması 'Deaf and dumb universe' adını taşımaktaydı ve burada seçilen dilsiz-sağır olmakla kastedilen şeyin kendi sanatı olmadığını belirtme kesinlikle gerek yok.

Djordjadze'nin yapıtları sık sık Beuys'un, Cy Twombly'nin ve Franz West'in sanatlarıyla karşılaştırılmakta. Ama bu karşılaştırmalar, sadece yüzeysel bakıldığında bile ne malzeme, ne de biçim açısından doğru saptamalar. Djordjadze, kendisinin başlangıçta kalıcı heykeller oluşturmayı

amaçlamamış olduğunu, 'HobbypopMuseum' kolektifi (Londra'lı sanatçı gurubu-terc.-) çerçevesinde geri dönüşüm malzemeleri kullanarak performans ve mekan çalışması yaptığını anlatıyor. Bu çalışmalar, daha 1994 ve 1998 yılları arasında, Düsseldorf Akademisi'nde öğrenim görürken ve zamanın önemli bir 'network'ünü oluşturan Ego Bar daha kapanmamışken gerçekleştirmişti. Bu zaman zarfında oluşan işlerini yapıt kataloğuna dahil etmiyor kendisi. Ama, onlar bir nevi de bağımsızlığa açılış anlamına geliyorlar. Burada kastedilen mükemmeliy-

etçilikten mi bağımsızlık acaba? Çünkü ustalık da eninde sonunda bir tuzak olabilir. Kendisi, iyi bir sanatçı için mükemmel olmanın bir tehlike oluşturmayacağı yanıtını veriyor bu soruya. Kendi güncel sanatını nasıl tanımladığı sorusuna ise 'kırılgan (fragil) ve enerjik' diye yanıt veriyor. Diğer yandan maniyerist bir 'fragilité'nin de var olduğunu anımsatırken, bu türe hiç ilgi duymadığını da belirtiyor. Belki yalnızca bir post-minimalizm olarak. Muhtemelen kendi sanatına hiçbir etiket yakışmadığından olacak, Djordjadze'nin etiketlenme gibi bir korkusu da yok. Şiir okuduğunu söylüyor kendisi. Bir çok yapıtı T.S.Eliot'dan, Joseph Brodsky'den, Emily Dickinson'dan, F.Scott Fitzgerald'tan, Anna Achmatowa'dan isim almış. Ama Djordjadze'nin yapıtlarını ilustrasyonlar olarak görme hatasına düşmemek gerekli. Şiir ve sanat iki ayrı dünya oluşturuyorlar. Aralarında bir bağ olduğu kesin. Ama nasıl bir bağ bu? Söylemesi zor. Herşeyi de bilmek gerekli değil.

B e r n a E r k ü n

'Yakın uçtuk uzaktık,
uzaktık yakın geçtik'

9 Ocak - 26 Şubat 2012

Mine Sanat Galerisi

Caddebostan Mekanı

Contemporary İstanbul

24 - 27 Kasım 2011

IKM214 Standı

Mine Sanat Galerisi

Beril Anılanmert

Oktay Anılanmert

Lütfi Kırdar Uluslararası Kongre Sergi Salonu

ci contemporary
istanbul

H ü l y a D ü z e n l i

"自らを顧みず他人を救う英雄へ、捧ぐ..."
Kendilerini adanmış olan gerçek yardım sever kahramanların anısına saygıyla ...

Ortak bir acı//gölcük -
fukuşima

15 Ocak - 15 Şubat 2012

Mine Sanat Galerisi

Nişantaşı Mekanı

H . A v n i Ö z t o p ç u “ D ö n e m l e r ”

Mine Sanat Galerisi Nişantaşı mekanı, Avni Öztöpcü'nün yeni soyut çalışmalarıyla birlikte bu çalışmaların 1985'e dek uzanan biçimsel sürecinin de dahil olduğu sergiye tanıklık edecek. Sergide bir kavram ile sınırlandırılması mümkün olmayan “Tek”in, birey veya etkilendiği alan sebebiyle oluşan odak kurguyu değişimleri dahilinde izleme imkanı bulacaksınız. Bu değişimlere yer vererek “tek”in birbirinden bağımsız çağrışımlarına olanak sunan mekânda yirmi altı yılı kapsayan dönemlere ait işlerin yer alması, çalışmaları, farklı anları temsil eden soyut portreler haline getiriyor. Çalışmaların 1985'e dayanmasının özellikli temeli, ressamın biçim olarak ulaşabildiği noktanın bir anlamda başyapıtını da görmemize olanak sağlamasından kaynaklanıyor. Ve bir yandan bu biçimsel başlangıcın Mine Sanat Galerisi'nin Türkiye'de soyut sanata katkılarının başlangıcı ile örtüşmesi serginin özelliğini destekliyor. Dolayısıyla 2011 tarihli son işlerini de kapsayan DÖNEMLER sergisi, izleyiciye Avni Öztöpcü'nün kavramsal eserlerinin kompozisyon çözümlerinin ana kaynağına götürme imkanı sunarken anın ortaklığını da galeriyi dahil ederek hissettiriyor. Avni Öztöpcü'nün “Dönemler” isimli sergisini 14 Kasım - 8 Ocak 2011, tarihleri arasında ziyaret edebilirsiniz.

H . A v n i Ö z t o p ç u “ P h a s e s ”

Mine Sanat Galerisi Nişantaşı Exhibition Hall welcomes Avni Öztöpcü's brand new artworks including their retrospective extensions towards the year of 1985. The exhibition focuses on the idea of “singular”. Here the audience will receive the opportunity to see the room of a singular person in a structured way of art. Moreover, visitors will be able to catch a perspective of 26 years of artistic evolution by observing the changes between phases. From 1985 to current dates, the artist's venture heading to the level of a masterwork is a unique experience to follow. A great shared moment might be the fact that 1985 is at the same time an important year for the Mine Sanat Galerisi since those days were exactly the beginning of the contemporary art era of the Gallery. Thus, the artist and the gallery do show a grounded connection in their presence by this new exhibition and they welcome visitors to this event between 14th of November 2011 and 8th of January 2012.

Açılış Kokteyli: 14 Kasım Pazartesi Saat: 18:00 - 20:30 **Opening Coctail:** 20 November 2011 Monday at 18:00 - 20:30

MİNE SANAT GALERİSİ // NİŞANTAŞI Dr. Müfide Küley Sok. Yasemin Apt. No:1 D:5 Nişantaşı - İstanbul **Tel.** 0212 232 38 13/ **Gsm:** 0536 553 50 66 **web:** www.minesanat.com / **e-posta:** minegulener@gmail.com